

En af de Grupper, hvor Spørgsmaalet om Uddannelse, Tildeling af Arbejdsmaskiner og Starthjælp hyppigt vil rejse sig, er de ved Ulykkestilfælde tilskadekomne, og disse vil som Regel i Medfør af Ulykkesforsikringslovgivningen have faaet en Erstatning udbetalt. Saadanne Personer vil som Regel tillige være berettigede til Hjælp efter Folkeforsikringsforslagets Bestemmelser, og saafremt ændrede Regler ikke tilvejebringes, vil Tilstanden fortsat — som nu — være den, at Invaliden selv, bistaaet af mere eller mindre velmenende Hjælpere, vil bestræbe sig for at anvende Erstatningen bedst muligt, og at han, hvad ofte sker, naar Erstatningen er brugt, staar paa bar Bund og henvender sig enten til Forsørgelsesvæsenet eller Invalideforsikringen, som saa i visse Tilfælde maa ofre Beløb paa at faa tilskadekomne i Gang igen.

Efter Udvalgets Opfattelse er en Fortsættelse af denne Tilstand ikke rationel, og man har derfor overvejet Mulighederne for ved Forslag til Ændring i Ulykkesforsikringsloven at søge mere hensigtsmæssige Tilstande tilvejebragt, idet det maa synes naturligt, at Ulykkesforsikringserstatningen i hvert Fald delvis bidrager til Uddannelse, Arbejdsmaskiner, Starthjælp m. m., som maatte blive nødvendige netop som Følge af Ulykkestilfældet.

Selvom man er klar over, at Bestemmelserne i Ulykkesforsikringslovens § 43 kan anvendes til Opnaaelse af det her paapegede, maa man dog anse det forbundet med megen Interesse at faa nævnt dette Punkt i Ulykkesforsikringsloven og paa den Maade understrege dets Betydning samtidig med i videre Omfang at sikre Gennemførelsen.

Som Indvending mod en Fremgangsmaade som den tænkte kunde man anføre, at tilskadekomne som Regel vil være forsikret gennem begge Love, og at der ved Beregningen af eventuel Invaliderente allerede er taget Hensyn til Ulykkeserstatningen, og at det vil være haardt, om der ogsaa skal tages Hensyn til denne vedrørende Hjælp efter Invalideforsikringslovens § 20 (Folkeforsikringsforslagets § 60).

En saadan Indvending er formentlig kun af tilsyneladende Værdi. Formaalet med Ulykkeserstatning er vel nok hovedsagelig at erstatte et Tab, men tillige at give et Rygstød i den Tid, der gaar, indtil Tilvænnning har fundet Sted, og vel tillige at give vedkommende den Chance for paany at tage fat, som Penge kan fremskaffe. Naar dertil saa kommer, at det formentlig socialpolitisk er naturligt og rimeligt i nogen Grad at pege paa, at Genoptagelse af Arbejde er af væsentlig Betydning, samt endelig, at der ikke tænkes paa tvangsmæssige Foranstaltninger, men en i Lovregels Form Paapegen af en Adgang, synes Betænelighederne ikke afgørende, saa meget mindre som der i Praksis meget vel kan tænkes et baade-og: baade Betaling fra Erstatningssummen og Hjælp af Invalideforsikringens Midler.

Udvalget maa saa meget mere lægge Vægt paa den fremsatte Tankes Gennemførelse, som Nyordningen forudsætter et intimt Samarbejde mellem Socialforsikringens Organer paa samme Maade som det allerede nu sker mellem Arbejderforsikrings-Raadet og Invalideforsikringsraadet, og et saadant Samarbejde vil efter Udvalgets Opfattelse medføre, at man allerede inden Ulykkesforsikringserstatningens Udbetaling vil kunne lægge en Plan for tilskadekomnes erhvervsmæssige Fremtid, og at man her kan regne med Ulykkesforsikringserstatningen er selvsagt en betydelig Fordel baade for det offentlige og for tilskadekomne.

Udvalget stiller derfor Forslag om:

- at Bestemmelser om Invalidebeskæftigelsesspørgsmaalet indarbejdes i Folkeforsikringsforslaget, Forslaget om Lov om offentlig Forsorg og Ulykkesforsikringsloven,
- at Betingelserne for Hjælp til Behandling, Uddannelse, Starthjælp m. m. ikke knyttes til Invaliditetsbegrebet i Lovens Forstand ($\frac{1}{3}$),
- at der indføres Indberetningspligt vedrørende Invalidider under 30 Aar,
- og at Beskæftigelsesspørgsmaalet søges løst uden Anvendelse af Tvangsforanstaltninger.